

Tijdschrift voor Tandheelkunde

OCTOBER 1931 XXXVIII JAARGANG AFLEVERING 10

REDACTIONEEL GEDEELTE

DE BAARNSCHE MOTIE

Het Gezondheidscongres te Baarn heeft zich op 11 September j.l. bezig gehouden met het vraagstuk van de tandheelkundige behandeling van de verschillende categorieën van het Nederlandsche Volk. Men heeft aan die behandeling den geheelen dag gewijd en ten slotte is met algemeene stemmen op voorstel van den voorzitter, de volgende motie aangenomen:

„De bestrijding van het tandbederf onder het Nederlandsche volk dient met meer kracht en meer algemeen dan tot dusver te worden aangevat. Daarom is het ontwerpen van een bepaald plan noodzakelijk, waardoor ten slotte het geheele volk verzorgd kan worden”.

Den volgenden dag maakte de geneesheer-directeur van een Sanatorium voor longlijders de opmerking, dat deze motie ook volkomen op haar plaats zou zijn, indien men het woord „tandbederf” verving door „tuberculose”.

Beteekent dit nu dat deze motie zóó algemeen is, dat zij verder geen practische beteekenis heeft en evengoed achterwege had kunnen blijven?

In geen deele.

Want bij alle overeenkomst is er toch ook een aanzienlijk verschil wanneer men tandbederf en tuberculose in dit verband in één adem noemt.

Wanneer de tuberculosebestrijding nog niet is, wat zij wezen moet, dan kan dit moeilijk ergens anders aan liggen, dan aan het feit, dat de benoodigde geldmiddelen voor dit doel niet in voldoende mate aanwezig zijn.

Dat echter de bestrijding van het tandbederf zich hier te lande nog steeds in het allereerste stadium van ontwikkeling bevindt, is niet in de voornaamste plaats te wijten aan gebrek aan financiën, maar aan het simpele feit, dat nòch de autoriteiten, nòch het volk zelf, het belang van een dergelijke bestrijding voldoende inzagen.

Het is de groote verdienste van dit Congres en van de leiders, die dit punt op het programma plaatsten, dat men zich thans — ook in een anderen kring dan die der tandartsen — rekenschap is gaan geven van het feit, dat de bestrijding van het tandbederf iets anders is, dan het bevrijden van kiespijn en het eventueel verschaffen van een kunstgebit.

Het begint wel langzaam, maar daarom toch niet minder zeker, tot velen eindelijk door te dringen, dat men hier te maken heeft met de meest verspreide volksziekte, waarvan het *voorkòmen* van het grootste belang is voor de volksgezondheid, ook al uit sociaal-economisch oogpunt.

Met andere woorden: dat de tandheelkunde een onderdeel der geneeskunde vormt, dat wellicht meer dan een ander in aanmerking komt om door juist toegepaste prophylaxis een voorbeeld te worden van wat door goede voorlichting en tijdig ingrijpen op dit gebied mogelijk is geworden!

Dat het Gezondheidscongres dit vraagstuk in behandeling heeft genomen is natuurlijk niet toevallig geschied; uit meer dan één feit is gebleken dat de belangstelling voor dit onderwerp groeiende is.

Wil men een ander voorbeeld uit den laatsten tijd, dan is daar het streven van de Amsterdamsche Vereeniging T.A.V. O.N.A.

Oorspronkelijk opgericht tot steun aan minvermogene mondlidjers, teneinde hen aan prothesen te kunnen helpen, heeft men daar al spoedig ingezien, dat dit ten slotte niet

de weg is naar een betere toekomst en onder de enthustiaste aanvoering van *Prof. Heringa*, is men bezig, o.a. door het opleiden van mondverzorgsters, naar middelen te zoeken om ook hier met succes prophylactisch werkzaam te kunnen zijn.

Intusschen, het *plan* waarvan de motie spreekt zal van de *tandartsen* moeten komen, hun taak moet het thans wezen de wegen aan te geven, waardoor het mogelijk — ook finantieel mogelijk — zal wezen, het beoogde doel te bereiken.

Dat de belangstelling daarvoor bij de tandartsen aanwezig is, bewijst niet alleen het jarenlange werken in deze richting door onze Maatschappij, maar werd ook bewezen door de aanwezigheid van vele tandartsen te Baarn, waarvan er meerdere aan de discussie hebben deelgenomen en waarbij met name *Van Hasselt* op uitnemende wijze het tandheelkundig streven op dit gebied heeft vertolkt en verdedigd.

Uiteraard konden op dit Congres van meerendeels niet-deskundigen alleen de hoofdzaken behandeld worden en meer dan wellicht wenschelijk was is daar de nadruk gevallen op één onderdeel: de schooltandheelkunde, met alles wat d'rum und d'ran hängt.

• Het wordt tijd, dat men zich rekenschap gaat geven van het feit, dat de schooltandheelkunde, hoe voortreffelijk op zichzelf ook, volkomen in de lucht hangt, wanneer men niet zorgt dat de aldaar behandelde kinderen ook verder op dezelfde eenvoudige wijze worden doorbehandeld, wil men het nuttig effect niet volkomen zien verloren gaan.

Er moeten dus met bekwamen spoed wegen worden gevonden om dit gedaan te krijgen en hier zal zich ons inziens de werkzaamheid der Ziekenfondsen in de allereerste plaats op dienen te richten.

Dit is niet alleen in het belang der patiënten, maar ook in het welbegrepen eigenbelang der fondsen, die zoodoende in de toekomst niet alleen aanzienlijk minder kosten krijgen voor de tandheelkundige behandeling als zoodanig, maar ook doordat de *gevolgen* der verwaarloosde monden zich dan niet langer tot hun finantieel nadeel zullen kenbaar maken.

Er zal in den lande ongetwijfeld meer dan één fonds zijn, dat dit ook thans reeds zal vermogen in te zien.

Maar vast staat wel, dat men over de geheele linie in deze richting heel weinig zal kunnen bereiken, indien niet in de nieuwe Ziekenfondswet, tandheelkundige behandeling in de fondsen *imperatief* wordt voorgeschreven.

Het is helaas zeer begrijpelijk dat — met name in dezen tijd — nòch de Staat, nòch de fondsen er op gesteld zullen zijn, noemenswaardige nieuwe finantieele lasten op zich te nemen en men zal dit dan ook dienen te vermijden, althans tot een minimum moeten beperken.

Maar wij gelooven, dat het bij onderling overleg doenlijk zal wezen om — ofschoon men niet morgen het geheele Nederlandsche volk van goede tandheelkundige hulp zal kunnen voorzien — zonder veel kosten het mogelijk te maken, althans bij de jeugd te beginnen om zoodoende òvermorgen het geheele volk in die hulp te kunnen betrekken!

Wij vertrouwen dat de besprekingen te Baarn de gedachten van alle betrokkenen in de richting van deze mogelijkheden en dit overleg geleid zullen hebben!

N.